

Štefan Novotný Kresťanský pohľad na budúcnosť

(Mk 13,33-37)

Majte sa na pozore, bdejte, lebo nevíete kedy príde ten čas.

Zmyslom Ježišovej eschatologickej reči je podľa (Mk 13) ukládať nadšenie spojované s koncom časov a povzbudiť k rozvahe a súdnosti v reakcii na očakávanie dramatických kozmických úkazov

Ježišova výzva: Dajte si pozor sa v jeho eschatologickej reči v (Mk 13) opakuje štyrikrát vo (v.5, 9, 23 a 33).

Komu Ježiš hovorí tieto slová?

Ako sa dozvedáme z (13,3) sú to štyria apoštoli, Peter, Jakub, Ján a Ondrej. Ide o pokračovanie diskusie, ktorá začala obdivom chrámu a jeho obrovských kameňov (13,1) a pokračovala Ježišovou predpoveďou zničenia chrámu. Cestou na Olivovú horu rezonovala táto apokalyptická predpoveď v srdci pýtajúceho sa učeníka (pravdepodobne Ondreja) a vzhľadom k jeho komunikatívnej povahe a zmyslu pre spoločnosť, sa stala otázkou o čase a znameniach aj pre ďalších troch, ktorí ju potom spolu s Ondrejom predložili Ježišovi.

Ježišovo opakované varovanie: „Dajte si pozor!“ (gr. Blepete) varuje učeníkov pred chybnými postojmi vo vzťahu k budúcnosti. Nemajú sa znepokojiť a zviať falošnými mesiášmi, senzáčnými správami o vojnách a konci sveta (13,5-9). Rovnako sa nemajú báť prenasledovania kvôli evanjeliu (13,6-13). Nemajú sa zľaknúť pádu Jeruzalema, ani lákavých interpretácií tejto udalosti, ani katastrofických sprievodných javov konca sveta (13,14-25). Základom pokoja a trpezlivosti Ježišových učeníkov je prisľúbenie, že hovidia ako Syna človeka, ktorý príde s veľkou mocou a slávou, aby zhromaždil svojich vyvolených (13,26-27).

Keď Ježiš vraví tieto slová svojim učeníkom, stále im ešte neodpovedal na ich otázku, ktorú mu položili na začiatku diskusie na Olivovej hore: „Povedz nám kedy sa to stane a aké bude znamenie, že sa všetko už blíži k svojmu koncu?“ (13,4). Preto dodáva tajomné podobenstvo o figovníku, na ktorom už pučia listy, ohlasujúce príchod leta. Vo Svätej zemi to je približne okolo Veľkej noci, čím Ježiš jasne dáva najavo, že tu ide o odkaz na jeho smrť a zmŕtvychvstanie. Ono je znamením, ktorým sa začína to, o čom Ježiš predtým vravel – vystúpenie falošných prorokov, prenasledovanie, zničenie Jeruzalema a chrámu i blížiaci sa koniec sveta.

Ježiš pridáva zdôrazňujúce „veru hovorím vám“ a sľubuje im, že to bude ešte v ich pokolení (13,30). Tieto slová sa však nevzťahujú na koniec sveta, ale na Ježišovu smrť, zmŕtvychvstanie a následné udalosti.

Problematická Ježišova veta: „O tej hodine nevie nik, ani anjeli, ani Syn iba Otec“

je problematická len dovtedy, kým sa čitateľ Markovho evanjelia nedostane k Ježišovmu zápasu v Getsemanskej záhrade, kde je predstavený ako skutočný Syn človeka, ktorý osamotený zápasí v čase, keď jeho učeníci spia, o vyplnenie Otcovej vôle (14,32-42). Keď po tretíkrát príde k Petrovi, Jakubovi a Jánovi, a tí mu rozospátí nevedia čo povedať, tak im Ježiš pripomenie ich zvedavú otázku z diskusie na Olivovej hore a hneď na ňu aj odpovie: „Prišla hodina: hľa, Syna človeka už vydávajú do rúk hriechnikov.“ (14,41)

Odpoveď na otázku: „Kedy?“ pokračuje aj v stati Mk (13,33-37), kde Ježiš vyzýva svojich troch „hlavných“ učeníkov Petra, Jakuba a Jána (v tomto prípade spolu s Ondrejom), aby si dávali pozor a boli bedliví. Používa na to – ako bolo jeho zvykom v Galilei – podobenstvo. Prirovnáva to k situácii očakávania pána domu, ktorý sa ma vrátiť z cesty. Je tu ukryté povzbudenie aktuálne pre situáciu pred Ježišovým umučením a sekundárne aj pred jeho druhým oslávením na konci vekov. Pozoruhodné je prepojenie s predchádzajúcim podobenstvom o figovníku (13,28-29) prostredníctvom zmienky o dverách (13,29 – gr. thyrai). V prípade figovníka ide o výzvu k bedlivosti pred Ježišovým prvým oslávením ako Syna človeka, ktoré ako vieme vyvolení učeníci v Getsemani prespali a následne zlyhali. V prípade podobenstva o čakajúcich sluhoch v dome, je to o službe, ktorú majú učeníci – už ako apoštoli, vystrojení mocou Ducha Svätého (13,34 – gr. exousia) – vykonávať v dome, ktorý patrí ich Pánovi. Mimoriadny dôraz je položený na službu vrátnika (13,34 – gr. thyroros), ktorý má byť pri dverách, pripravený otvoriť ich pánovi domu. Čo to znamená?

Pozoruhodnou odpoveďou na túto otázku je súvis s Jánovým evanjeliom, kde zmienka o vrátnikovi ako o tom, ktorý otvára dvere Dobrému Pastierovi. „Veru, veru, hovorím vám: Kto nevchádza do ovčince bránou (gr. thyras, teda presnejší preklad je „dverami“), ale prelieza inokade, je zlodaj a zbojník. Kto vchádza bránou (dverami), je pastier oviec. Tomu vrátnik otvára a ovce počúvajú jeho hlas. On volá svoje ovce po mene a vyvádza ich. Keď ich všetky vyženie, kráča pred nimi a ovce idú za ním, lebo poznajú jeho hlas. Za cudzím nepôjdu, ba ujdú od neho, lebo cudzí hlas nepoznajú.“ (Jn 10,1-5)

Ešte zaujímavejšie vysvetlenie podáva Ježišovo dvojnásobné stotožnenie sa s dverami:

„Veru, veru, hovorím vám: Ja som brána (gr. thyra – dvere) k ovciam. Všetci, čo prišli predom mnou, sú zloději a zbojníci, ale ovce ich nepočúvajú. Ja som brána (gr. thyra – dvere). Kto vojde cezo mňa, bude spasený; bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvu.“ (Jn 10,7-9)

*Môj Bože, pozorne ma vypočuj,
pretože biedny som a úbohý!
Ochraňuj dušu svojho zbožného,
spas svojho sluhu,
ktorý v Teba dúfa!
Ty predsa si môj Boh!*

*Zmiluj sa, Pane, nado mnou,
bez prestania sa k Tebe modlím!
Rozveseľ dušu svojmu sluhovi,
ktorý ju večne dviha za Tebou!
Veď Ty si dobrý, Pane,
a rád odpúšťaš,
ku všetkým svojim
štedrý v zľutovaní.
Vypočuj, Hospodine,
moju modlitbu,
Vypočuj si môj úpenlivý hlas!
V deň trápenia
sa k Tebe modlím,
lebo si Boh, čo svojim vyhovie.
Niet medzi bohmi Tebe rovného,
nad Tvoje skutky
nieto skutkov, Pane.*

*Národy všetky, čo si vytvoril,
prídu a klaňať sa Ti budú
a Tvoje meno budú uctievať.
Lebo si veľký
a veľké skutky konáš,
lebo si Boh a jediný!*

*Ukáž mi, Pane, svoju cestu,
nech s Tvojou pravdou
chodievam,
vyučuj ma a sústreď
moju myseľ tak,
aby som sa Tvojho mena bál!
Z celého srdca
Ti za to zaďakujem,
oslávim Tvoje meno, Bože môj.*

*Veľká je Tvoja láska voči mne,
až z najhlbšieho zásvetia
vyviedol si mi dušu.*

A čo ja, Pane?

„Bojím sa! Zajtra mi majú povedať výsledok. Mám strach, že mi potvrdia zlé predtuchy: skleróza multiplex. Predstava, že nebudem môcť chodiť, že budem odkázaný na iných, na rodičov a priateľov, ma ubíja. A ktovie, či vôbec nejaký priateľ pri mne ostane. Čo budú mať z času so mnou? Veď sám dobre viem, aké ubíjajúce je pozerat' sa na chorého a nemôcť mu pomôcť a nemať nádej, že sa to zlepší. Sníval som o tom, že keď budem dospelý nielen vekom, ale aj životom, postarám sa o svojich blízkych, budú sa môcť o mňa oprieť. Splatím im ich lásku a pozornosť. Ťažké je prijať, že ja, mladý, potrebujem, naopak, pomoc iných. Nemôžem ani pohrabať lístie v našej záhrade, lebo nevládzem.“

Mladý chlapec ma prinútil premýšľať. Ako mu plynú hodiny, ako prežíva čas, kým príde oficiálna správa od lekárov. Čo sa v jeho živote zmení, keď spozná svoju diagnózu? Takúto skúsenosť máme mnohí. Neraz sa snažíme spomaliť či zastaviť čas, alebo ho, naopak, zrýchliť.

Markovo evanjelium nám pripomína Ježišove slová o jeho druhom príchode: Majte sa na pozore, bdejte, lebo nevíete, kedy príde ten čas. Čas druhého príchodu Boha, v ktorom, ako píše evanjelista Marek: „určil každému prácu“, kedy si príde „pozrieť“ a zhodnotiť, ako sme splnili jeho úlohu. Markove slová otvárajú niekoľko tém na zamyslenie. Vyzýva nás uvažovať nad tým, či a nakoľko sme vykonali prácu, ktorú nám zveril Boh.

Neraz sa aj my dospelí podobáme žiakovi, ktorý preberá v školských povinnostiach, aby splnil iba tie, ktoré mu idú ľahko. Namáhavé úlohy prehliadame alebo sa vyhovárane, že na ich splnenie nemáme schopnosti. Každý z nás dostal úlohu, ktorú musí splniť. Nikto z nás si však nemôže v pravde určiť prácu „vlastného“ Božieho plánu. Aj keď môže vyzerat' ako Božia vôľa, nie je to vždy tak. Kardinál François-Xavier Nguyen Van Thuan, ktorý dlhé roky strávil vo väzení, povedal: „Počas môjho dlhého deväťročného trápenia na samotke v cele bez okien, keď v niektorých dňoch po celé dni nesvietilo elektrické svetlo, v tejto temnote, v teple a vlhkosti som mal pocit, že prídem o rozum. Myšlienka, že som musel opustiť svoju diecézu, toľko práce, ktorú som začal pre Boha, ma trýznila. Raz v noci som počul vo svojom srdci hlas: „Prečo sa tak trápiš? Musíš rozlišovať medzi Bohom a Božím dielom. Všetko, čo si začal a v čom by si chcel pokračovať – to všetko je vynikajúce dielo, ale nie je to Boh! Keď Boh chce, aby si to všetko opustil, urob to okamžite a maj k nemu dôveru! Boh všetky tie veci urobí nekonečne lepšie ako ty.“

Čo považujem za dôležité vo svojom živote? Ktorú úlohu – prácu si nevykonávam poctivo? Pred ktorou úlohou, ktorú som prijal, či dostal, utekám? (Úlohu prirodzeného, či krstného rodiča, úlohu v Cirkvi či vo farnosti, spoločenstve).

Jozef Kozák

Konferencia biskupov Slovenska pripravila projekt rozposielania krátkych duchovných myšlienok do e-mailu s názvom: **"Advent so svätým Jánom Pavlom II."** Od prvej adventnej nedele až do 1. januára 2015 dostanú prihlásení záujemcovia každý deň niekoľko slov pápeža Jána Pavla II. na premýšľanie a duchovnú inšpiráciu. Cieľom tejto aktivity je lepšie sa duchovne pripraviť na príchod Ježiša Krista. Prihlásiť sa je potrebné na internetovej stránke advent.kbs.sk.

Prvý piatok v mesiaci: V tomto týždni máme hojnejšiu možnosť prístupit' ku sviatosti zmierenia. Túto sv. spoveď už možno chápať ako prípravu na Vianoce. Spoločná sv. spoveď za účasti viacerých kňazov - spovedníkov, bude vo Vištuku v poslednú sobotu pred sviatkami - teda 20. decembra dopoludnia.

Výmena pohľadov

Tu Pán povedal Mojžišovi: „Urob medeného hada a vyves ho na žrd! Potom každý, kto naň pozrie, ostane nažive.“ Mojžiš teda urobil medeného hada a vyvesil ho na žrd'. A keď niekoho hady uhryzli a on pozrel na medeného hada, ostal nažive (porov. Nm 21, 4-9).

Rozprávka? Žiadna rozprávka. Historická skutočnosť a predobraz, ktorého vysvetlenie a zavŕšenie je už tiež dávno skutočnosťou. Nielen jednorazovou, historickou, ale dvetisíc rokov trvajúcou nepretržitou ponukou. „Pozri na mňa s vierou a nezomrieš!“

Pane,

tak veľa si pre nás vykonal, a tak málo od nás žiadaš:

„Pozri sa s vierou!“ Prečo je to pre mnohých také ťažké? Je to preto, že oni sú z tohto sveta a ty nie? Prosím, pomôž im prekonať túto priepasť. Zrejme ani netušia, že sú hriechom smrteľne uhryznutí. Daj im na začiatok aspoň štipku viery, aj keď o ňu neprosia. Nech pozrú na kríž, do tvojich očí, nech si konečne všimnú, že na nich s láskou hľadiš a roky trpezlivo čakáš na ich pohľad. Nech v tejto výmene pohľadov pochopia, že si Cesta, Pravda a Život. Nech sa pohľadom na teba nechajú uzdraviť.

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v týždni po Prvej adventnej nedeli - (B)

1.XII. pondelok

17:00 *Nebude*

2.XII. utorok *Spovedanie 16:15 - 17:00*

17:00 *Za ě Františka a Irenu Kralovičových*

3.XII. streda *Spovedanie 16:15 - 17:00*

17:00 *Za ě Petra Peška (15. výročie)*

4.XII. štvrtok *Spovedanie 16:00 - 17:00*

17:00 *na úmysel*

5.XII. piatok *Spovedanie 15:00 - 17:00*

17:00 *Poďakovanie Pánu Bohu za dar viery, života a prosba o Božiu ochranu a milosť do ďalších rokov*

6.XII. sobota

08:00 *na úmysel otca arcibiskupa*

Upratovanie kostola č.d. 254 - 284

7.XII. Druhá adventná nedela - (B)

08:00 *Za ě Amáliu a Štefana Florových*
Lektori: Hrdlovičová K., Hrdlovičová E.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

a výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

1.XII. pondelok	Bl. Florencia (Kveta), panna
2.XII. utorok	Sv. Silverius, pápež a mučeník
3.XII. streda	Sv. František Xaverský, kňaz
4.XII. štvrtok	Sv. Ján Damascénsky, kňaz a učiteľ Cirkvi
5.XII. piatok	Sv. Sabas, pustovník, opát
6.XII. sobota	Sv. Mikuláš, biskup

Kto naozaj vplýva na naše deti?

Vieme, že na dieťa rovnako mocne vplýva rodina ako aj prostredie, v ktorom sa denne zdržuje. Nerozhoduje nakoniec samotné dieťa o tom, kto bude pre neho vzorom a kto bude mať naňho vplyv?

Dieťa inštinktívne hľadá vzory na formovanie svojho života. Ešte nevie, čo znamená byť dobrým, ako budovať vzťahy, čo je láska, čo znamená byť mužom a čo ženou. Morálnosť človeka a celý jeho spôsob života nie je geneticky naprogramovaný. V človeku nie sú gény čestného správania alebo gény zločinca. Človek sa musí s pomocou druhých naučiť žiť správne.

Prvým vzorom v živote dieťaťa sú rodičia. Deti nasledujú svojich rodičov takmer vo všetkom - ukazujú to najjednoduchšie pozorovania ich reakcií a správania. Nasledujú aj morálne správanie otca i matky. Ak je osobný vzor rodičov - emocionálny i morálny - vyhranený, jasný, má rozhodujúci vplyv na správanie dieťaťa. Ak ale osobný vzor rodičov nie je jednoznačný a ustálený, ak sa dieťa necíti byť nimi milované, hľadá východiskový bod pre svoju osobnú totožnosť aj mimo rodiny. Ak otec nie je vzorom pre syna, lebo je izolovaný od rodinného života, nezodpovedný, hrubý, syn sa bude spontánne obzerať po iných vzoroch vlastnej chlapčenskej mužnosti. Mladý človek má veľké šťastie, ak sa stretne s dobrými vzormi dospelých osôb. Negatívne vzory mu dosť sťažujú vytváranie emocionálneho i morálneho života. Šťastím je aj to, ak dieťa natrafí na zdravé morálne prostredie vrstovníkov, drámou však, keď stretne vrstovníkov, medzi ktorými panuje atmosféra vzdoru, nezodpovednosti či dokonca nemorálnosti.

Možnosť vplývať na dieťa závisí v značnej miere od jeho veku. V prvom období života je vplyv rodičov rozhodujúci. Na sedemročné dieťa má prostredie vrstovníkov obyčajne veľmi obmedzený vplyv. Malé dieťa nemá ani veľké možnosti robiť samostatnú morálnu voľbu. Nie je schopné rozhodnúť, či sa v živote zachová správne alebo nie. Takéto morálne voľby vyžadujú určitý stupeň vedomia a vnútornú slobodu. V prvom období rozvoja dieťaťa má naň preto rozhodujúci vplyv jeho rodina. Situácia sa mení úmerne s rozvojom mladého človeka. Už v dvanástom či trinástom roku života prostredie vrstovníkov môže mať naň značný vplyv. Rodičia sa však nemusia príliš obávať vplyvu prostredia vrstovníkov, ak v ich dome panuje dobrá rodinná atmosféra a ak majú silné puto so svojim dieťaťom. Dobré puto dieťaťa s matkou a otcom je preň vždy dôležitejšie ako vzťahy s kamarátmi. Puto s rodinou je základným východiskovým bodom pre vytváranie všetkých ďalších pút mladého človeka. Silné negatívne pôsobenie prostredia vrstovníkov má naň vplyv vtedy, keď sa dieťa necíti spojené s vlastnou rodinou.

K diametrálnej zmene dochádza v období dospievania, keď mladý človek môže naozaj robiť voľby, aj negatívne. Preto pri výchove dospievajúceho človeka jestvuje vždy istá neznáma, isté riziko. Správanie sa človeka aj v období dospievania a mladosti nie je podmienené nijakou formou determinizmu. Okrem pôsobenia rodiny a vplyvu prostredia vrstovníkov sa hlási o slovo aj osobná voľba a osobné rozhodnutie. Postupne s dospievaním sa sloboda mladého človeka stáva rozhodujúcim činiteľom podmieňujúcim jeho správanie a postoje voči sebe, blíznym a Bohu.

V období dospievania mladý človek so svojou slobodou zostáva pre nás vždy určitým tajomstvom. Preto sa ani žiaden z rodičov nemôže zaručiť, že bude mať vydaté

dospelé deti. Žiť s vedomím, že rodičovské námahy môžu byť premárnené, je pre rodičov neraz dramaticky ťažké. Ale výchova detí je aj zvláštnou príležitosťou k tomu, aby sme ich aj svoj život zverili Pánu Bohu. Otec i matka by mali neustále myslieť na to, že „ich“ deti im nepatria. Patria Bohu Otcovi. On im dáva aj udržuje ich život. Deti sú dané rodičom na istý čas, aby ich sprevádzali na ceste k dospelosti a zrelosti.

Ako kresťania sme dostali základ k tomu, aby sme verili v človeka, dokonca aj veľmi malého človeka. Boh stvoril nás samých aj naše deti na svoj obraz a podobu. Ak dieťa má primerané výchovné podmienky náboženské i ľudské, obraz Boha doň vštepený sa v ňom spontánne rozvíja. Každý človek - dokonca už novorodeniatko - hľadá pre seba dobro. Treba ho len naučiť správne chápať a prežívať, čo je pre neho dobrom.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

NESTRÁŤME SVOJU ĽUDSKÚ TVÁR

Všetci nesieme zodpovednosť za svoju tvár. Svätý Augustín povedal ľuďom, čo sa sťažovali na zlé časy: *A čo sú časy? Časy, to sme predsa my sami. My tvoríme čas, dobu.*

V jednom filme ma zachytila scéna, ako odtŕhajú matku od syna. Ona mu stále opakuje: *Syn môj, prosím Ťa, nezabudni, kto si a ako sa voláš!* Tak sa mi javí nutne stále opakovať aj nám, ľuďom dnešnej doby: *Človek, nezabudni, kto si! Kým máš byť a načo Ťa Boh stvoril!* Naša kríza je krízou zmyslu ľudského života a jeho hodnôt. Ak človek stratí hodnoty, stratí aj svoju ľudskú tvár.

Svätý Otec Benedikt XVI. napísal: *Kde sa nehľadá na Boha, upadá človek a upadá aj svet. Matka Tereza to vyjadřila: To, čo nás najviac ohrozuje, nie je rakovina, ale nedostatok modlitby.* A teológ R. Guardini potvrdzuje: *Jediná šanca pre človeka, aby zostal človekom, je jednoducho byť s Bohom.*

Možno by sme si mysleli, že je to iba náš pohľad. Upozorňuje na to aj nekresťanský mysliteľ: *Je to zvláštne, ale napokon logické: Akonáhle urobil človek seba samého najvyšším zmyslom sveta a meradlom všetkého, začal svet strácať ľudské rozmery a vymykať sa človeku z rúk. Možno to znie protirečivo, ale iba mravná a duchovná orientácia založená na „mimosvetskej autorite“ môže viesť k tomu, aby dnešný svet nezanikol, bol skutočne ľudský, aby bol človek zasa človekom.*

Dnes človek stojí pred najväčšou hrozbou - prestane byť sám sebou, stratí svoju ľudskú tvár. Nechce totiž prijať pravdu o sebe, ako ju predkladá Boh. Chce si ju vytvárať sám. Niet divu, že si nerozumie a prestáva byť sám sebou. Stáva sa najväčším ničiteľom svojej planéty i svojho života.

Žijeme v spoločnosti cien, nie však hodnôt. Dosiahli sme mnohé úspechy, ale „strácame dušu“ - hlboký zmysel života. A ten je najzúfalejšou potrebou človeka. Básniky to vyjadril M. Rúfus: *Sú prosto veci, ktoré človek musí, aby mohol byť a aby mohol žiť.* Skúsenostne svätý Augustín: *Ak je Boh v tvojom živote na prvom mieste, potom je v ňom všetko na správnom mieste.*

Modlime sa:

*Ježišu, ty si Pravda, po ktorej túžim, zachovaj ma.
Ty si Plnosť, o ktorú sa usilujem, naplňaj ma.
Ty si Radosť, po ktorej túžim, potešuj ma.
Ty si Sloboda, ktorej sa domáham, oslobodzuj ma.
Ty si Svetlo, ktoré potrebujem, osveďuj ma.
Ty si Život, z ktorého žijem, oživuj ma.
Ty si Cesta, ktorú hľadám, ved' ma.
Ty si Láska, ktorú očakávam, miluj ma.
Ty si pre mňa Všetko.
Nedaj, aby som stratil svoju ľudskú tvár!*

Jozef Šuppa SJ „SÝTIŤ SRDCE DUCHA“

Príbeh na uzdravenie duše

Keď matka vyprázdňovala vrecká na zimnej bunde svojej šesťročnej dcéry, v každom vrecku našla pár rukavíc. Pomyslela si, že jeden pár by jej mohol stačiť, aby jej nebolo zima na ruky. Opýtala sa teda dcéry, prečo nosí so sebou dva páry rukavíc.

Dievčatko odvetilo: „Robím to už dlho, mami. Vieš, niektoré deti chodia do školy bez rukavíc. Preto so sebou nosím jeden pár navyše, aby som im ho mohla požičať, nech im nemrznú ruky.“

Bruno Ferrero „Hviezdy Voňa ruže“

Rok nad evanjeliom

Viera a nevera

Židovský teológ Martin Buber uvádza príhodu o ustavičnej dileme človeka - dileme medzi Bohom a medzi čím?

Liberálny vzdelanec príde k premýšľavému Rabbi Levimu. Chce s ním dišputovať a tak mu vyvrátiť dôvody na vieru v Boha. Vstúpi do učiteľovej pracovne a vidí, ako sa Rabbi prechádza po izbe s knihou v ruke a premýšľa. Potom zostane stáť, pozrie na hosťa a povie: „Možno je to naozaj pravda!“ Vzdelanec príde do pomykova. Dáva mu učiteľ za pravdu? Rabbi sa však znova obráti k hosťovi so slovami:

„Syn môj, veľké postavy Písma, s ktorými si zápasil, premámili na tebe všetky svoje slová! Ty si sa z nich smial. Nemohli ti vyložiť Boha a jeho kráľovstvo na stôl. Ale porozmýšľaj - možno to, čo hovoria, je predsa len pravda!“ S týmto „možno“ hosť odchádzal. Bolo to jediné slovo, ale tentoraz na neho pôsobilo silnejšie ako tisíce slov predtým. „Možno je to pravda.“ Nedalo mu to pokoja. Znova čítal, hľadal a rozmyšľal. Toto jediné slovo spôsobilo, že zvažnel v čítaní i premýšľaní. Nakoniec zlomilo jeho odpor.

Ľudia chcú, aby ste im tajomstvá viery ukázali ako na dlani. Nevera žiada, aby ste Božie tajomstvá vyložili na stôl. Keď to neurobíte, nevera triumfuje. Nik nedokáže vyložiť Božie tajomstvá na stôl a predložiť ich ako na dlani. Veď tak nevložíte ani svoju myšlienku. Akokoľvek sa tým však cítí nevera „na koni“, aj pre ňu zostáva otvorené - a čo ak je to naozaj pravda? Lenže pravdu nemožno vždy preniknúť očami. Elektrinu ani röntgenové lúče nevidíme, a predsa účinkujú.

Tomáš dlho neveril svedectvu ostatných apoštolov. Nakoniec sa vzdal, pretože nemal iného východiska. Ale nepomohli mu len oči. Najprv sa muselo niečo zmeniť v jeho srdci.

Mnohí si dnes myslia, že aby boli dobrými veriacimi, museli by žiť pred dvetisíc rokmi, za Ježišových čias, a vidieť ho na vlastné oči. Veľký omyl! Viera nezávisí od očí ani od času. Závisí od srdca. Dá sa predpokladať, že i zoči-voči Ježišovi by sme boli celkom takí, akí sme teraz. Máte chyby? Boli by ste ich mali aj vtedy. Nemáte záujem o duchovné veci? Neboli by ste mali ani čas počúvať Ježiša. Všímate si v náboženstve len kuriozity? Práve tak povrchne by ste boli pozorovali Ježišove zázraky. Nechcete zmeniť svoje zmýšľanie a vážne sa oddať Bohu? Práve takí povrchní by ste boli bývali na Ježišove výzvy za jeho života!

Nerobme si ilúzie a neklamte sa. Chyba nie je v čase, v

ktorom sme sa narodili, ale v nás. Ani my by sme neboli spoznali Ježiša na cestách Palestíny, ako ho nespoznali tisíce ľudí, medzi ktorými chodil, ktorí na neho zvedavo hľadeli, ale potom sa vrátili nedotknutí k svojmu dennému životu.

Pán je s nami

„Boli spolu Šimon Peter a Tomáš... Šimon Peter im povedal: ‚Idem loviť ryby.‘ Povedali mu: ‚Pôjdeme aj my s tebou.‘“ (Jn 21, 2-3)

Hľadáme s očakávaním i s nedôverou do budúcnosti. Vidíme, ako sa môže náš život obohatiť. Ale vidíme aj to, akým nebezpečenstvám ideme v ústrety. Najzáhadnejšou zložkou budúcnosti je sám človek. Čo urobí zo seba a z druhých? Čo urobia ľudia zo sveta? Čo urobia tí, ktorí majú v rukách moc?

Aj v osobnom živote máme plány, robíme si programy. Často sa nám zrúti. Väčšinou sa rúcajú na ľuďoch. V škole, v zamestnaní, v manželstve, v národe.

Nenaráža aj evanjelium po vzkriesení na otázky budúcnosti? Situácia apoštolov je rozpačitá, neistá. Nevedia, čo ďalej. Bol ich život s Ježišom len epizódou, ktorá pominula? Všetky plány stroskotali na ľuďoch - na Judášovi, na veľrade, na Pilátovi. Ježiš sa ukázal síce znova živý, ale kto vie povedať, čo bude ďalej? Predtým sa zdalo všetko jasné, ale teraz? Ročné obdobia nás tak neprekvapujú ako ľudia. Ba ani prírodné katastrofy tak všetko nepustošia a neničia. Ale čo človek? Čo ľudia? Čo veľrada?

Apoštoli nevedia, čoho sa chytiť. Ježiš im nič presné nepovedal. Vedia o ňom, aj sa im zjavil, ale všetko je akési nehotové, neisté. Nevidia pred sebou nič konkrétne. Chýba im nadšenie. Rozhodáva ich bezradnosť.

Apoštoli sa dajú do práce, ktorej najlepšie rozumejú. Poslúchnu Ježišov úsečný rozkaz, idú do Galiley a začínajú loviť. Po tom, čo prežili veľké udalosti v Jeruzaleme, a po veľkých zmenách, ktoré sa s nimi stali, chytajú znova svoje staré veslá. Kto by spoznal v týchto veslároch, odetých do hrubých plášťov, sediacych nepohodlne v loďke, mladých biskupov Cirkvi, premenených vo večeradle? Kto by medzi nimi spoznal prvého pápeža a v nich celú Kristovu Cirkev? Hoci sú posvätení a majú moc obetovať chlieb a víno, premieňať ho a rozdávať vlastnými rukami, chytajú sa tvrdých vesiel a hádžu do mora siete. Nadarmo.

Tu nečakane zasiahne Ježiš. Ukáže sa im uprostred zdanlivej nezmyselnosti života - dáva sa im poznať pri prvom nápadnom úspechu. O chvíľu ho spoznajú nielen v biede a v núdzi, ale aj uprostred vydareného rybolovu. „Spustite sieť z pravej strany lode a nájdete,“ povie im. Našli! Ján prvý spoznal Ježiša na brehu. Peter sa prvý za ním rozbehol. Prehodil si vrchný plášť a skočil do vody. Vzdelanosť od brehu bola dvesto lakťov - asi sto metrov.

Ježiš sa po vzkriesení zjavoval apoštolom nečakane. Prekvapoval ich. Nakoniec prišli na to, že Pán sa im môže zjaviť kedykoľvek a kdekoľvek. Aj to robil - najčastejšie vtedy a tam, kde to najmenej čakali. Bol zrejme stále s nimi. Začali byť pozorní a vnímaví. A naozaj ho stretali všade.

A my? Máme na výber. Buď budeme nariekať, že Pána Boha nikde nevidíme, alebo sa tak vnútorne otvoríme jeho prítomnosti a láske, že ho budeme s radosťou stretávať na každom kroku - v celom živote i v každej udalosti svojho života.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku